

Ще дойде пролѣтъ пакъ, ще заклокочи игривото поточе и нови листи ще затрепкатъ по клонетѣ, но не и азъ, но не и азъ!

Ще грѣйне пакъ топлото слънце, ще цвѣнать кичеститѣ цвѣта и ново зрънце, ще порасте, но не и азъ, но не и азъ!....

Ще трѣпне отнозо живота пакъ, но никога, ахъ, никога не ще се моя животъ върне!“.

Коработрошение.

Единъ горещъ юлски день 200 пѣтника отпѣтувахме отъ Франция за Алжиръ. Корабътъ който ни возѣше, се управляваше отъ много опитенъ капитанъ. Слѣдъ два часа навлѣзохме къмъ срѣдата на широкото море, гдѣто виждахме само небе и вода. Надъ главитѣ ни грѣеше ясното слънце и прѣдвѣщаваше безопасно пѣтуване.

Всички пѣтници бѣхме излѣзли изъ стайтѣ и наблюдавахме тихото море. Моряцитѣ се излѣжаваха по пейкитѣ безгрижно, защото си мислѣха, че деньтъ ще бѣде тихъ, а морето кротко.

Къмъ десетъ часа прѣдъ обѣдъ, капитанътъ излѣзе угриженъ отъ стаята си. Той събра около себе си матрозитѣ и имъ каза да се приготвятъ за борба срѣщу близката опасностъ.

Веднага моряцитѣ почнаха да гледатъ къмъ небето да видятъ отъ гдѣ ще се зададе опасността. Скоро тѣ видѣха на западъ едно малко черно облаче и взеха да си думатъ: „Ето нашиятъ неприятель гдѣ се вие като змия по небето“.